

[Aksel Larsen.]

byfolk for at udnytte de muligheder, man forventer byder sig, hvis og når Danmark tilslutter sig de seks.

Dansk medlemskab af fællesmarkedet vil netop af disse grunde bevirke en skrap stigning i de alt for høje ejendomspriser herhjemme. Tillægsvirkningen vil følge af de forhøjede priser for landbrugsvarer, som igen kapitaliseres i større ejendomspriser; alt sammen vil det drive den danske inflation videre, og hvordan det så går rentefoden, kan man jo kun gætte på.

Alle disse og andre økonomiske spørgsmål, beregninger og forhåbninger, som den hidtidige agitation samt rapporten og ministerens redegørelse indbyder til at komme ind på, har jeg her kun berørt, for mere tillader tiden jeg ikke. Jeg må undlade at gå nærmere ind på andre spørgsmål af måske nok så vital betydning, nemlig spørgsmålet om den alvorlige politiske, nærmere betegnet magtpolitiske side af fællesmarkedets sag og visse af de store vanskeligheder, der ganske øjensynligt vil melde sig for engelsk tilslutning. Herom vil andre udtale sig. Men jeg må bemærke, at når man fra en bestemt side har forsøgt at gøre dansk medlemskab af fællesmarkedet tiltrækkende for dansk arbejderbevægelse ved at karakterisere det som sand internationalisme af socialistisk tilslutning, så må man som socialist beklage, at man ikke har to hoveder at tage sig til. Fællesmarkedet er en statspolitisk sammenlutning af kapitalistiske lande, hvis erhvervsliv domineres af de største europæiske monopoler og koncerner. Det har ikke alene ikke en socialistisk tendens, men det har det modsatte, og dansk eller nordisk underordnen sig Romtraktaten vil ikke fremme, men hæmme en socialistisk udvikling i dette hjørne af Europa. Det betyder naturligvis ikke, at udsigterne vil være håbløse, og der synes jo endda som sagt at være tilløb til, at Rumunionen ikke bliver det, som dens fædre vel tænkte sig, og som søgtes sikret ved traktatens udformning; men ligefrem anse det for fremmede for en demokratisk og socialistisk udvikling i Danmark, det skal man i hvert fald ikke.

Det er også nødvendigt at sige, at de seks fællesmarkedslande økonomisk, historisk, og hvad politiske systemer og traditioner angår, er så forskelligartede fra de

nordiske lande og de nordiske folk, at der burde gå en lang udvikling forud for en nærmere tilknytning. Jeg er ikke blind for, at en udvidelse af fællesmarkedet med England, Danmark, Norge, muligvis Sverige og andre af de EFTA-lande, der demokratisk og nationalt må siges at stå os nærmest, vil kunne medføre en ændring af fællesmarkedets praksis og virkning, om jeg så må sige, vil kunne bevirke en fortolkning af traktaten og af fællesmarkedets øvrige bestemmelser, som fører den udvikling videre, der foreløbig er symboliseret med den forestående ændring i Kommissionens sammensætning — men dette er jo fremtid, om hvilken vi ingenting sikkert kan sige i dag.

Hertil kommer — og dette er for mig måske det mest væsentlige — at det er uafklaret, hvordan det vil gå med det nordiske samarbejde, når nu Danmark isoleret fra de øvrige nordiske lande med så stor ivrighed indgiver sin medlemsansøgning, og hvis den resulterer i medlemskab. Såvel af økonomiske som af demokratiske og, om jeg så må sige, folkelige grunde er der vel få eller ingen lande, der har så gode grunde til at udbygge det mest intime økonomiske, politiske og kulturelle samarbejde sig imellem som netop de nordiske. Det er glædeligt, og det har haft meget gunstige virkninger, at toldgrænserne mellem de nordiske lande er faldet bort, og at vi har fået et fællesnordisk marked for arbejdskraft og andet. Men vi burde skamme os over, at disse toldgrænsers bortfald ikke er opnået i kraft af egen vilje og ved egne initiativer. EFTA skulle dannes og toldafviklingen derigennem sættes i system, før toldgrænsen i Øresund og Kattegat kunne sløjfes. Vi vil ikke have dem genoprettet; men faren for en ny toldgrænse i Øresund og Kattegat er der, hvis Danmark indtræder i EEC.

Norden er jo alligevel politisk delt. Norge og Danmark er medlemmer af NATO, Sverige opretholder en neutral og alliancefri udenrigspolitik, og Finland har sin særlige status. En af forudsætningerne for et, om ikke statsligt forenet Norden, så dog et Norden med udbygget økonomisk integration og politisk samarbejde er en fortsættelse og videreudbygning af det nordiske økonomiske og handelspolitiske samarbejde,